

ת"פ (תל אביב) 18778-05-21 - מיכאל טוביה גנור נ' מדינת ישראל

ת"פ (תל-אביב-יפו) 18778-05-21 - מיכאל טוביה גנור נ' מדינת ישראל מחוזי תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 18778-05-21

מיכאל טוביה גנור

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו יפו

[26.06.2024]

כבוד השופטת טלי חיימוביץ

ע"י ב"כ עוה"ד צמח וניר

ע"י ב"כ עוה"ד גולומב, תבור, נולמן, דניאלי ופריאל

החלטה

1. עתירת המבקש להשהות את מתן תשובתו לכתב האישום עד לאחר מתן ההחלטה במשפט הזוטא.
2. בהחלטתי מיום 16.5.24 הוריתי לכל הנאשמים להגיש מענה מפורט לכתב האישום תוך 45 יום.
3. ב"כ נאשם 1 ביקשו שלא למסור מענה עד לאחר ההכרעה במשפט הזוטא. קבעתי כי ככל שיוצגו לי אסמכתאות שמצדיקות דחיית המענה כאמור, אשקול מחדש את החלטתי.
4. היום התקבלה תגובת ב"כ נאשם 1 עם האסמכתאות. לאחר שעיינתי בתגובה ובאסמכתאות המצורפות אליה, נחה דעתי כי אין מקום לשינוי החלטתי.
5. משפט הזוטא שייך במהותו לשלב בירור האשמה (סימן ה' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ";)), ואילו המענה לכתב האישום שייך לשלב פתיחת המשפט (סימן ד' לחסד"פ). שלב פתיחת המשפט קודם לשלב בירור האשמה, ומכאן שכבר לפי הסדר הנכון של הדברים, זה הקבוע בחוק, על המענה לכתב האישום להינתן בטרם החל שלב בירור האשמה. לא ראיתי פרשנות פסיקתית ההופכת את סדר הדברים, כנטען על ידי ההגנה.
6. ב"כ נאשם 1 מבקשים בתגובתם להקביל את הסיטואציה הנדונה, למצב בו לא הועבר להגנה מלוא חומר החקירה מכח סעיף 74 לחסד"פ, ואז אין ההגנה מחויבת להשיב לכתב האישום. אלא שאין בהקבלה זו ממש. אכן, על הנאשם לדעת בפני איזה חומר חקירה הוא עומד על מנת לגבש הגנתו, וזה הטעם להשהיית המענה עד לסיום הליכי הגילוי לפי סעיף 74 לחסד"פ. אלא שבניגוד לנטען בסעיף 13 לבקשה, אין לנאשם זכות קנויה לדעת, עוד טרם המענה לכתב האישום, איזה חומר חקירה יהפוך לראיה קבילה, והדבר כמובן גם אינו מעשי. הודיית נאשם אינה שונה מבחינה זו מכל ראיה אחרת הבאה בפני בית המשפט במהלך בירור האשמה, ונדונה קבילותה. לבירור קבילות הודיית נאשם נקבעה פרוצדורה מיוחדת בפסיקה, ואף ניתנו הנחיות לקדם את שמיעת משפט הזוטא, על מנת שהנאשם יוכל לכלכל את צעדיו בהתאם, אולם היא נותרה ראיה ככל ראיה, שהמקום לברר את קבילותה הוא במסגרת בירור האשמה ולא קודם לכן.

7. אף אחת מהאסמכתאות שצורפה לבקשה, אינה מסייעת להגנה, נהפוך הוא, הן דווקא מחזקות את מסקנתי דלעיל. כך ע"פ 69/49 לוי נ' היועץ המשפטי (נבו 20.3.1950), אותו ציטטה ההגנה כאילו: "שם נקבע כי מקומה של החלטה במשפט הזוטא היא בטרם נדרש הנאשם להשיב על האשמה" (סעיף 24 לבקשה). ובכן, אין חולק על כך שעם סיום פרשת התביעה ובטרם ישיב הנאשם לאשמה, במובן של ניהול פרשת ההגנה ולא במובן של מענה לכתב האישום, עליו לדעת אם הודיותיו קבילות כראיה. בשום פנים ואופן לא ניתן להבין מפסק הדין את שטוענת לו ההגנה, כי החלטה במשפט הזוטא צריכה לבוא לפני המענה לכתב האישום. צר לי על כך שב"כ המלומדים של הנאשם אשר לבטח הבינו את הנאמר בפסק הדין, ובהמשך, את דברי המלומד י. קדמי בהקשר זה, מצאו לנכון לצטטו כאילו הוא תומך בטענותיהם, והתשובה לאשמה המדוברת שם היא תשובה לכתב האישום.
8. החלטתו של כב' השופט קרשן (ת"פ (שלום כ"ס) 2912/07 מדינת ישראל נגד ירון), לבד מהעובדה שהיא מצטטת את ע"פ 69/49 הנ"ל, אינה קשורה כלל לעניין שבפנינו. גם המלומדים ואקי, הרנון וקדמי שצוטטו בסעיפים 21 - 23 לבקשה, לא מציעים פרשנות כנטען על ידי ההגנה.
9. חששותיה של ההגנה, כי למתן המענה והמשך שמיעת העדים בתיק העיקרי, טרם החלטה בטענות הזוטא, תהיה השפעה על תוצאות החלטתי במשפט הזוטא (או על כל החלטה אחרת בהליך, לצורך העניין), כבודם במקומם מונח, אך אין בהם כדי להביא לשינוי סדרי דין שנקבעו בחוק. למען הסר ספק, החלטתי במשפט הזוטא לא תתעכב, ותינתן מיד לאחר סיומו והגשת הסיכומים, אך לא תעכב את המשך ההליך.
10. על כן, החלטתי מיום 16.5.24 בעינה עומדת. ניתנה היום, כ' סיוון תשפ"ד, 26 יוני 2024, בהעדר הצדדים.